

XLIX. LETNIK 1929 I. ŠTEVILKA
LJUBLJANSKI ZVON
MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

MEDITACIJA O ŽIVLJENJU IN SMRTI
FRAN ALBRECHT

Ujeti v blodni videz sivih dni, Otokarju Březini.
mi gledamo skoz okna svojih duš
v daljno resničnost, ki jo sanjamo.

In vemo: tukaj to je carstvo senc.
Seznajamo se in srečujemo,
razstajamo in odtujujemo —
in vsak na svojo zvezdo išče svojo pot.

Ker vsak je v svoji duši večno sam
in večno nem in večno tuj ljudem,
neljúbljen, nerazúmljen, nespoznan.
Priateljstvo ljudi je trhla vez,
ljubezen spolov zgolj omamen sen.

Ko zadnjič krikne duša, se zbudi
iz svojih temnih zemskih bolečin
v daljno resničnost nedosanjano.
Ko s kril ji pade teža hrepenenj,
svobodna v večno Rast s potopí.

Ta večna Rast je večno Bratstvo duš.
V življenju tró se duše kakor v stôpah,
trpljenja mlini pa jih zmeljejo
v prežlahten kruh dobrote in ljubezni.

M O J O Č E
TONE SELIŠKAR

Orjaška lokomotiva drvi kakor pobesneta po železniškem tiru
in se zaganja v klanec in bobni mimo pečin
in rjove kakor satan na strmih bregovih rek.